

Í MELDRINUM

– Stendur tað til mín, verður
hetta ikki mín seinasta
skaldsøga, sigur rithøvundurin
og tingmaðurin, Hanus Samró

Mynd: Álvur Haraldsen

áhugavert og heimspekiligt evni,
sum vit skulu viðgera, sambært
rithøvundanum.

– Virkin deydshjálp fyllir onkursvegna nógv í mínum hugaheimi, tí spurningurin snýr seg um læknar ella aðrir serfrøðingar skulu hava vald á mínum og tínum lívi. Tað er viðkvæmt og áhugavert, tí tað veldst um átrúna og áskoðan. Í bókini seti eg lesaranum nakrar spurningar, sum

Fleiri hugskot

Tað hefur gingið við rúkandi ferð, síðani Hanus Samró flutti úr Hollandi og heim aftur til Føroya í 2007. Hann rekur fyrítøkuna Ó, sum hann og ein vinmaður settu á stovn fyrr í ár, umframt at hann er tingmaður, rithøvundur og lesur stjórn málafrøði á Fróðskaparsetrinum.

Hóast nógv jørn í eldinum,
verður hetta ikki einasta skald-

lærdóm til mín og lóna teimum
aftur, sum valdu meg á løgtings-
valinum. Eg royni at seta mær mál
og soleiðis geva lívinum innihald,
og stendur tað til mín, verður
hetta ikki mín seinasta skaldsøga.
Fyrst hugsi eg um tingarbeiðið,
sigur Hanus Samró.

Ambitiónumum bila í øllum
förum ekki.

uni@sosialurin.fo

FAKTA

Hanus Samró er 23 ár og býr í Hoyvík, har hann vaks upp. 15 ára gamal flutti hann til Hollands við familjuni. Hann tók prógvið í International Baccalaureate í 2007. Hann flutti aftur til Føroya í 2008 og starvaðist eitt skifti sum læraravikarur. Hann fór undir at lesa stjórn málafrøði á Fróðskaparsetri Føroya í 2010.

Hanus Samró var valdur í løgtingið á løgtingsvalinum tann 29. oktober í ár. Hann er valdur fyri Fólkaflokkin og er tann næstýngsti valdi tingmaðurin nakrantíð. Hann er stjóri og partaeigari í smápartafelagnum Ó.

»Tey bæði – trúfesti og fullkomin friður«
er hansara fyrsta skaldsøga.

Lesarin kann sostatt royna at seta seg sjálfan í stöðuna, tí eingin dugir at siga, hvussu dagurin í morgin fer at laga seg

vónandi fær onkran at hugsa,
um tað er rætt ella skeivt at veita
deyðshjálp, sigur hann.

– Tað er ikki fyri at provokera. Eg havi ikki tikið støðu í hesum málinum, men tað er áhugavert at viðgera, um tað tildømis er neyðugt at liva við ófáttiligari pínu, tá tú helst við sleppa undan tí, sigur hann fámæltur.

sögan, sum ambitiösi havnar-
maðurin fer at lata frá sær. Hann
hefur hugskot til aðrar søgur, men
tað verður ikki í bræði, at hann fer
aftur at skriva. Nú vil hann fremst
av øllum læra politiska spælið og
gera sína ávirkan galdandi, meðan
hann ferðast millum snurrandi
myndatól, lógarsmið og hátíðar-
ligar fundir.

– Eg eri þúrá óroyndur í lands-
politikki, og nú vil eg súgva

»So hoyrdist fótafet og grátur. Tað ljóðaði, sum ein snjall rødd var í millum, men hon var ótýðulig. Tveir støðugir fótabrestir nærkaðust, tað hoyrði Bjarti, men hann var tó ikki tilvitaður um, hvaðani hesir komu, tí hann visti ikki, hvar hann var. So steðgaði fótaleikurin, og ein róligur andadráttur hoyrdist. Tað tyktiskt, sum var hon yvir honum. Grátuherðindini vóru enn týðulig, men tey fjaraðu til hessini eykm. So hoyrdist sissandi røddin aftur, hesa ferð var hon beint uppi yvir honum, men áðrenn orðini festu seg í tilvitnið, var lokið á eygunum flutt, og ein bjørt ljósrípa skein, halleluja, hugsaði Bjarti, men einki hendi. So segði maðurin handan glæmuna nøkur orð, men eisini tey duttu burtur. Fótabrestirnir hoyrdust aftur, tvey støðug traðk, sum fjaraðu og ekkóaðu í niðugjönni, inntil tey hvurvu heilt.«

»Tað var þúra kvirt, áartutlið kvødist. Einku var sagt, men eyguni talaðu sína egnu søgu. Hann tók í hondina á henni, segði einki, men leiddi hana til tjaldið. Tey vóru umgyrd av nýspríktum kærleika, umgyrd av einari kærleiksbløðru, og tá ið hann kysti hana, reyk jørðin undan. Við orðunum hjá Frændum fóru tey sveimandi móti himni og út í tað stóra univers. – Soleiðis byrjar søgan um tey bæði.«